

Antoni Serra

De sempre he tengut la sospita — potser era una teoria indisciplinada?— que els detectius se senten fascinats pels delinqüents que encalquen, si és necessari, fins a l'altre cap de món i que la raó última, obscura, de les històries de persecució obstinada, l'hem d'anar a cercar a la font prohibida de l'atracció física i espiritual, el desenllaç de les quals té sempre l'aire d'un ritu de possessió implícit o explícit, tant se val. Els detectius acaben estimant apassionadament els seus delinqüents fins que els detenen.

Potser és una iconoclàstia, però, en tot cas, romàntica. Si més no, a mi m'ho sembla.

Quan vaig veure per primera vegada la

me, tot el contrari del policia clàssic (americà, francès o espanyol), que ha de ser femellut i masclista com Amedo i Domínguez. Hi ha coses que imprimeixen caràcter, com les coronetes en els capellans d'època...

Però, parlant de Billy Wilder, que és la tasca que tenc senyada, *The Private Life of Sherlock Holmes* em va semblar una pel·lícula deliciosa: humor exquisit, tendresa excitant i, alhora, un toc de causticitat corrosiva, si és que podem dir-ho així —una redundància més o menys, no ve d'aquí— en són els ingredients bàsics, això unit a la intriga de la història, magistralment contada, com és habitual en Wilder, fan aquest film inoblidable.

Val a dir que jo feia estona ferm que

a la història— Robert Stephen, però tant se val: senzillament va desmitificar el personatge, l'humanitzà, el va fer de carn i ossos i debilitats volgudament mortals: a la imatge i semblança del gran Déu Wilder o sia, temptadorament temptat per l'homosexualisme i la morfina. Un gran cert, al meu entendre. Una genialitat més de qui sempre —com a director i fabulador de la fotografia en moviment— ha estat genial, i ho continua essent, en les més petites i excepcionals coses de la vida quotidiana.

Vos heu de situar, com jo, en aquell Coliseum barceloní de fa vint-i-set anys: un vespre plujós, de carrerons solitaris, de fanals que escampen gorgor i modernisme i, sullà enfront, Holmes. Clar que és el Holmes que

sempre ens explica Watson —ni Wilder se'n va poder alliberar, de la maledicció—, Holmes fet literatura i cinema. Ja heu vist la pel·lícula. Encara teniu a la retina la darrera escena de *The Private Life of Sherlock Holmes*, però sou a casa. Al vostre dormitori. Sobre la taula de nit, la xeringa, la capsuleta de morfina, la pipa i un tassonet de gin —no hi fa res si,

pel·lícula de Billy Wilder *The Private Life of Sherlock Holmes*, i ja fa molts d'anys d'això (devia ser el 1970), al Coliseum de Barcelona (que era, i crec que encara és, un cinema de veritat, com toca, com Déu i la Maria Santíssima manen, cúpula inclosa), també va ser la primera vegada que em quedà confirmada la sospita del detectiu-homosexual. Hem de ser pràctics, però, i exigents: els detectius han de tenir el refinament de l'homosexualis-

m'havia enamorat de Holmes en blanc i negre, de cel·luloide, vull dir (les novel·les de Conan Doyle ja me les havia llegides amb un cert fervor fred i distant), gràcies sobretot a les arts de Basil Rathbone, que encara ara és el meu preferit, més que Reginald Owen o que el mateix Arthur Wontner, malgrat que Fernández Cuenca consideri que és el més afortunat de tots els actors que l'han interpretat. El Holmes de Wilder va ser —ho és ja per

en una brandada nacionalista, heu comprat Xoriguer: fet i fet, els britànics han estat veïnats nostres durant molt de temps. Ja tenim tots els ingredients. I ara, qui és Holmes? Qui és Watson? Qui és Wilder? Ja no ho podreu destriar mai. Són la mateixa persona en un sol Déu vertader... també coneguda com la Trinitat. I ho dic jo, que som gramàtic i no estudiant de Teologia avançada. *Deo gratias...* ❖

“No sent antipatia per les dones, simplement desconfii d’elles”
Robert Stephens a *La vida privada de Sherlock Holmes*